

SNT 105 SİNEMA SANATI

FİNAL ÖDEVİ

.Make an original story board

Öğretim Üyesi: Kağan DEMİRDÖVEN

Öykü & Kurgu: Rıdvan GECÜ

Görüntüler: Sin City filminden

Otuz beş dereceydi Muazzez. Bunun ne demek olduğunu sana şöyle anlatayım. Bu aşık olmak için yeterli bir sebep demek. Otuz altı derecelik bedenine aynı ısıya sahip bir başka şey temas ettiğinde algılamıyorsun. İçinden geçerken bir yere değmemiş gibi geçiyor. Eşit ısıdakilerde aşk, iguananın dalda durması gibi duruyor. Oysa aşk başka. İlla ata konmuş kelebek gibi durması gerek. Yakışması yakışmaması değil mesele. Mesele aşkın hissedilebilirliği. Aşk fark edilir olmazsa olmaz. Yaşanırken tutkusu az olur, deliliği az olur, olur da olur; ama eksik olur. O yüzden aşık olacağım kadın en az bir derece ya sıcak olmalıydı benden, ya bir derece soğuk. Elini tuttuğumda hissetmem için, öptüğümde hissetmem için, seviştiğimde hissetmem için.

Kırmızıydı ve üşüyordu. Şehrin tüm karanlık ve kasvetine inat kırmızıydı, ama hala üşüyordu. O gün onunla son kez buluşacaktık, bir binanın yüz doksan birinci katında. Ben Tyler olacaktım, o Marla. Gitmeden, elimde küçük küçük notlar, ayrılırken söyleyeceklerimi ayna karşısında çalışmışım. On iki tane konu başlığı bulmuş, her birini örneklerle açıklamışım. Yer yer benzetmelere de yer vermişim. Sorun sende değil bende dememişim, sorun bende değil sende demişim. Gerçekten de öyleydi, *elimde belgeler vardı, arkadaşlar üzerinde çalışıyordu*. Yaklaşık iki hafta hazırladım kendimi. Yanında ürkek, çekingen, sessiz, bir şeyler söylemek istiyormuş ama söyleyemiyormuş gibi durdum da durdum. Nasıl durmayayım.

Yanlış anlaşılmaya mahal vermemek için söylüyorum Muazzez, ayrılalım kesinlikle istemiyordum. Sadece ilişkimizi düzeltebileceğimize olan inancım, düzeltemeyeceğimize olan inancımdan daha azdı. Ve benim matematik karşısında boynum kıldan inceydi. Mühendis olacak adamdım. O yüzden zamandan bir müdahale bekliyordum içten içe, yapsın bir şey, geçsin bir yaz, unutayım her şeyi, ilk günkü gibi bakayım yine yüzüne. Ama zaman hiçbir işe yaramıyordu, geçmiyordu, durmuyordu. Ne yapıyordu.

Yanına her zamankinden biraz geç vardım. O da sanırım her zamankinden biraz erken gelmişti. Beklenilmeye alışkın olmadığım için yerimi yadırgayan bir eşyaya dönüştüm o an. Demek ki ayrılacağımıza o da kesin gözüyle bakıyordu. Yoksa madem böyle bir buluşma arzusuna sahipti, madem vaktinde, hatta daha da önce gelebiliyordu, bunca zaman neden bana bunu göstermek için çabalamamıştı hiç. Neden hep bekletmişti beni. Onun da kendini rüzgara bırakmış, *ne olacaksa olsun artık* tavrını hissettiğim an ürperdim. Kırmızıydı ve üşüyordum. Şehrin tüm karanlık ve kasvetine inat üşüyordum Muazzez.

Gözleri, kopya çekerken yakalanmış çocuk utancı; bu çok net. Baktıkça beni bulduğum yerden alıp, başka bir yere bırakıyor. Bu gözlerle büyüyen bir adamın gün geçtikçe mutsuzlaşması sürecine dışarıdan bir gözlemci olarak bakıyor olsam, kıcımla gülerdim Muazzez. İsteyebileceğim tüm renkleri içinde barındırıyordu hayata dair. İnsanın yaşama bir geliş gayesi ille de olmak zorundaysa, ben bulmuştum onu işte. O an orada neden bulunmak zorunda olduğumu, gitmesem neler olacağını, ya da gözlerinin içine bakıp *gitme kal yalan söyledim* desem kalıp kalmayacağını hiç ama hiç bilmiyorum. Ama şunu öğrendim, insan bir sona doğru yaklaşırken, adımlarını yavaşlatıp, kalp atışlarını hızlandırıyormuş. Bunu da korktuğundan değil, o anın tadını çıkarmak için yapıyormuş. Yaşadığın ve kaybettiğin her an yeni bir şeyler öğrenebileceğini bilmek sevindirici Muazzez.

Hep yaşadığım bir şeyi hiç hatırlayamadığım olduğu zamanları biliyor. Ona bundan bahsetmiştim, başlangıç çizgisinden biraz ileride. Bu déjà vu'nun tersidir, adı da budur diye, adres göstermiştim. Gitmiş miydi peki. Sanmıyorum Muazzez. İşte o gün orada, o binanın yüz doksan birinci katında yaşadığım da, o anlardan biriydi sadece. Sonunda vücudunun tamamıyla yüzünü bana döndüğü ilk saniye fark ettim, ne zamandır konuşacak bir şeyimizin kalmadığını. Tükendiğimizi. Azalarak bittiğimizi.

O da benimle hemfikir olsa gerekti. *Yeter, bitsin artık* der gibi baktı da baktı yüzüme çünkü. En sonunda değil, biraz geride. Ben de ona *tamam, nasıl istersen* der gibi baktım. Bir süre öyle bakıştık. Gözlerimi kapatmak, bulunduğum yerden çokça uzaklaşmak, gitmek istedim. O da gelirdi belki peşimden. Belki de gelmezdi. Belki konuyu değiştirirdi. Belki hatırlardım ne çok kez ayrılmak için buluştuğumuzu da yapamadığımızı.

Hepsi bir ihtimal olarak kaldı öyle aklımda. Gözlerim kapanmadı.

Bakınca anlıyorsun aslında Muazzez, daha en başında. Yüzüne, gözüne, dudaklarına, kıvrımlarına bakınca anlıyorsun. Birbirimize at gözlüğüyle bakan iki memeli hayvanız, onun gözleri benden biraz daha güzel, benimse gözlüklerim onunkilerden; anlıyorsun. Ama söylüyorum işte Muazzez, en büyük ihanetimdi diyorum kendime. Anlıyorsun ama söyleyemiyorsun seslice. Yediremiyorsun kendine. O cümleyi kurup da gerçeklemek, sonra aynı cümlenin ağırlığı altında ezilmek istemiyorsun. Çünkü söz bekledikçe ağırlaşıyor, biliyorsun.

Yoksa ben de istedim bir yanlışlık olsun. Cevaplarımda kaydırma yapayım, gideceğim yeri başkaca tarif etsinler, şekeri çayıma iki kez atayım unutup, yeter ki o değil de bir başkası olsun istediğim. Çünkü üzecek beni belli. Kendimi parladım, banklarda yattım, elli tane sınav çektim, sınava çalışır gibi çalıştım onu. Sınavlarıma hiç çalışmadım. Yine de üzdü beni Muazzez. En başından belliydi.

Karşılıklı bakışıp konuşmamaya bir kez alıştın mı, gerisi geliyor Muazzez. *Ee daha daha* diyesi bile gelmiyor insanın. Benden umudu kesip ipleri ele almasının, bir hamle yapmasının zamanının geldiğini fark ettiğinde, sessizliği yarıp ortadan ikiye, bir sigara yaktı. Tam ben yapacaktım, o benden önce davrandı. Bugün her şeyde benden daha hızlı. Anladım ki Muazzez, suskunluk kafamızda belirlediğimiz süreyi aştığında, farklı bir şeylere yöneliyoruz ikimiz de. Aramız çok iyiiken de bu böyleydi, şimdi de. Bir şeylerin hala değişmemiş olduğunu görmek güzel. Sigarayı tutuşu mesela, içine çekişi, dumanı üfleyişi. Ve elbette ki gözleri, kopya çekerken yakalanmış çocuk utancı gözleri.

Sigarasının külünü rüzgara savururken, elleri fazla mı titredi yoksa ben mi öyle görmek istedim bilmiyorum, tamamını yere emanet etti ateşin. Söndü elindeki. Yarısından fazlası içilmemiş duruyordu üstelik. Tekrar yakmak için çabuk davrandım, böylece erken gelmesinin ve sigarayı benden önce ateşlemesinin rövanşını almaya çalışıyordum. Çakmağımı çıkarıp sigarasını yaktım. Teşekkür etti. Teşekkür ederken nasıl güzel göründüğünü görmeliydin Muazzez.

Sabahın üçüne kadar anlamsızca etrafa baktık. Şehrin ışıkları kapalıydı, o sırada sol omzumda beliren küçük bir varlık *senden bir işaret bekliyor* dedi, *emin misin* diye sordum. O da, *evet, gözlerinin nasıl parladığını görmüyor musun* dedi. *Hayır, seçemiyorum, ama bir dakika evet gördüm* dedim, *şu iğne ucu kadar olan parlak ışığı kastediyorsun galiba*. Sol omzumda bir elini kulağımın altına dayayan ve diğer eliyle iki başlı çatal gibi bir şey tutan kırmızı pelerinli varlık; *tabi ki, hadi masaj yap* dedi. Kendi kendime, *evet küçük dokunuşlar kıvılcımı yakabilir, sonra da üf, mis gibi bir gece* diye düşündüm.

İnsanın kendi kendini gaza getirmesi bir milisaniyeden daha kısa zaman alıyor Muazzez. Hemen ani bir kararla ellerimi küçük omuzları üzerinde gezdirmeye başladım, yumuşacık ve beyaz teni ellerimden omzuma, omzumdan göğsüme doğru sıcaklığın artmasına neden oluyordu. Fakat sağ omzumda beliren beyaz pijamalı bir varlık; *hayır dedi, hiç başlamamalıydın*. Sol omzumdaki diğer varlık *onu dinleme, onu dinleme* diyordu. Bu kırmızı pelerinli varlık ne hoştu, hele ince bıyıkları ve kırmızı ten rengi ve pelerini ne güzeldi. Bana farklı şeyler çağırıyordu. Suyumun kaynadığını hissediyordum. Bu yüzden sağ omzumdaki beyaz varlığa elimin tersiyle vurdum, o da aşağı düştü.

Ellerim onun omuzlarında ve alnında ve yüzünün her hattında dolaşmaya başladı. Üzerindeki parlak kırmızı kumaştan kıyafetin altından ellerimi içine soktum. Ve ellerim artık teninin üzerindeydi. Parmaklarımın sutyen kıvrımının üzerinden geçtiği sırada sağ omzumda yine beliren beyaz pijamalı varlık; *hayır* diye bir çığlık attı, ellerim durdu ve düşünmeye başladım. Sol omzumdaki küçük varlık ise *haydi devam* dedi. Cesaretim artmıştı, kendi kendime iyi bir başlangıç yaptığımı düşünüyordum. Parmaklarım usul usul çıplak omzunda geziniyordu, daha sonra yüzüne ve alnına ve dudaklarına dokundum.

Yaptıklarımın daha fazla seyirci kalamadı ve şehrin tüm karanlık ve kasvetine inat öpüşmeye başladık Muazzez. Öpüştük ve kızardık, kızardık ve üşüdük. Karşılık vermesinden aldığım cesaretle saçlarını ellerimin arasına aldım ve tüm nefesimi kulağına boşalttım. Bu hareket onu tahrik etmeli, bu temasla ikimiz de ürpermeli ve delice sevişmeye başlamalıydık ama hiçbir şey olmadı. Hevesim biraz kırılmıştı doğrusu, bu yüzden ellerimi bedeninden çektim. Sol omzumda beliren kırmızı pelerinli küçük varlık *neden bıraktın, çok iyi gidiyordun, salaksın sen kim bilir ne çılgınlıkları vardı, her kadın biraz naz yapar* dedi. Bu sözler beni deliye çevirmişti. Ağzımdan taşan suyu elimin tersiyle sildim, gözlerim vahşi bir atın gözleri gibi parlıyordu. Onu kendime yaklaştırarak dudaklarına tekrar yapışmayı planlıyordum ancak elleriyle durdurdu beni. *Böyle bir yere varamayız, sadece günü kurtarırsınız* dedi. Haklıydı. Çünkü sorunlarımızı çözecek cesaret ikimizde de yoktu. Bende bir de ek olarak, sorunlarımızı tanımlayabilecek cesaret bile yoktu. Normalde ben elmayı seviyorum diye elmanın da beni sevmesi şart değilken, bu kez elma da aksi gibi beni seviyordu. Ama yetmiyordu.

Gördüğün gibi Muazzez, sevgilim sözcüğü oyuncak değildir. O yüzden bırak dilinden onu. Aşktan oyuncak olmaz. Birine silahla şaka yapabilirsin, dalgalı bir denizde şaka yapabilirsin, bıçakla, kezzapla şaka yapabilirsin. Sevgilim sözcüğüyle yapamazsın. Bir kere komik değildir. İçinde sevgi olan her şey son derece eğlenceli olabilir, ama komik değildir.

Sarıldık. Bunun bir son olduğunu bu kez kabullendirecek kadar içten bir sarılmaydı bu. Ne çok kez ayrılmak için buluşup da beceremediğimizi söylemiştim sana. Ne değişti bilmiyorum, ama işte buluşmaya erken gelmesi, sigarayı yakışı, sarılışı, tüm deliller bunun bizim için bir son olduğu ihtimalini kuvvetlendiriyordu gözümde. Bana başka bir seçenek bırakmadı Muazzez.

Bu yaşımdan beri mevcudiyetinden bile haberim olmayan bir insanın vücudu, birdenbire benim için nasıl bir ihtiyaç olabildi anlamıyorum Muazzez. *O benim etimin, kemiğimin, kanımın ve muhayyilemin müthiş bir ihtiyacıydı. Buna mağlup olmak bir hayvanlık, bunu inkar etmek daha büyük bir hayvanlıktı.** Hiçbir zaman inkar etmedim hayvanlığımı Muazzez, mağlupluğumu inkar etmedim. Vücudu bir çocuk kadar hafif, bir o kadar da inceydi. Kollarımın arasında ve başını omzuma yaslamışken, çok güzeldi. Ölmeyi hak edecek kadar güzel. Ve hak edecek kadar mutlu bir sonu.

Artık sevimsiz şehirler yaşıyorum Muazzez. Sevimsiz ve mecbur. Kaldırımlarına alışamadığım yollar yürüyorum. Yürüyorum ve bitmiyor şehir. Yüzlerine ısınamadığım adamlar, kadınlar görüyorum. Damarlarına kan yürümemiş yüzler. Gürültülü yalnızlık. Toz ve eşya. Çiçekler ürküyor şehirden. Ağacın başı dönüyor eşyadan. Dağlar öfkeler biriktiriyor binalara. Denizin derdindeyim diyor suya varmak çabasındaki balık. Özgürlüğe kanat vuruyor özünün peşinde bir kuş. Tabiat kaldıramıyor kaldırımların yükünü. Kafasını takıyor ve içine çekiliyor. Ben de içime çekiliyorum git gide. İçime çekilip çekilip kayboluyorum.

Sen onsuz geçirdiğim kalan tüm günlerimin metaforusun Muazzez. Ölü bir taysın kimi zaman, kimi zaman yeni doğmuş bir bebeğin göbek bağı, kimi zaman ise bir kaldırım taşı. Şehirler içinde en sevdiğim onun gözleri; sen o gözlerin yeni ismisin. Yadigarsın. Ve otuz beş derecesin Muazzez. Bunun ne demek olduğunu sana şöyle anlatayım...

SON